

[Preben Møller Hansen]

andre fik sig en uddannelse. Disse mennesker, der fik en uddannelse, befinder sig bl.a. i denne sal og sidder og maler yderligere den samme del af befolkningen, som knokler og knokler og dør fattigere, end da de kom på Jorden. Det er det, vi oplever.

Der er jo overhovedet ingen menneskelig forståelse for den befolkning, hvis interesser vi er valgt til at varetage, men der er stor, stor bekymring for erhvervene, for arbejdsgiverne, som nu skal have yderligere i pose og i sæk.

Der er dem, der tror på meget af det, der bliver sagt i dette Folketing. Det er selvfølgelig beklageligt, for det er tegn på naivitet. Hvem er det egentlig, der skal have disse penge? Hvem er de eksporterende virksomheder her i landet? Hvem er det, der får gavn af disse mange milliarder kroner? Det er egentlig kun ganske få af de store multinationale selskaber, der får gavn af disse penge. Det er dem, der udgør eksportvirksomhederne. Det er ikke den lille håndværksmester i baggården, der er blikkenslager eller snedker. Det er ikke den landmand, hvis hjem ender på tvangsauktion. Nej, det er de store selskaber.

I den forbindelse er det selvfølgelig rart at høre, at Socialdemokratiet føler sig hjemme, når man pludselig kan være i samhørighed med borgerskabet og være med til at gennemføre en lovgivning, der sikrer de eksporterende store virksomheder og monopoler yderligere profiter på befolkningens bekostning.

Jeg oplever det sådan, som jeg har forudset det for lang tid siden, og som jeg har sagt på utallige møder over hele landet: EF-tilhængerpartierne finder sammen og er med til at gennemføre den lovgivning, der skal gennemføres, for at vi kan være harmoniserede til EF-landene og til Romtraktatens intentioner. Jo, de ved godt, hvad de gør.

Så giver de udtryk for, at de er meget lykkelige, fordi trepartsforhandlingerne har været med til at skabe den historiske kendsgerning, at vi kan sætte ind bag den lovgivning i fælleskab. Dansk fagbevægelse, Dansk Arbejdsgiverforening og regeringen har i fællesskab fundet frem til, hvordan man skal tage næsen på danske lønmodtagere i 1989. Man burde som Socialdemokrati skamme sig over noget sådant, for Folketinget har jo været med til at diktere, at vi kun kan få lønforhandlinger i 1989.

Men nu har den nyvalgte formand for LO, som også sidder i Socialdemokratiets top, sammen med Dansk Arbejdsgiverforenings formand besluttet, at man skal arbejde hen mod en pensionsreform, som skal være med til at aflaste det, der gælder her i landet. Det er EFs politiske målsætning.

Jeg vil gerne fastslå, at hverken Socialdemokratiet eller toppen af dansk fagbevægelse repræsenterer lønmodtagerne i dette land. Man burde have spurgt lønmodtagerne, om de var indstillet på noget sådant.

Det, jeg beklager dybt, er den holdning, SF indtager. De udtrykker utilfredshed med, at de ikke har været taget med på råd. Det må betyde, at hvis de var taget med på råd, kunne de også være med til at gennemføre den lovgivning, der nu behandles. Sådan må man forstå det, når det udlægges sådan, som det blev gjort af hr. Aage Frandsen. Socialistisk Folkeparti har på en lang række områder afsløret, at det for dem er vigtigere at komme ind i varmen og blive godkendt som et realistisk parlamentarisk parti. Det betyder, at SF ændrer de politiske signaler, partiet stod for fra begyndelsen. Det er beklageligt, for jeg havde den opfattelse, at SF naturligvis ville slås for de små i samfundet. Men det er der i realiteten ingen muligheder for efter det, der er lagt op til her.

Det, vi har oplevet, er jo, at regeringen, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet har fundet sammen om at køre finanslovsforslaget igennem. Og som en konsekvens af det skal der naturligvis også gennemføres en lovgivning, der er i fuld samklang med det forslag til finanslov, der skal fremsættes og vedtages i dette Folketing om føje tid. Det vil sige, at SF ikke kan forvente at blive taget til indtægt – jo, som stemmekvæg, men det er jo ikke det, det drejer sig om.

Derfor burde SF sammen med Fælles Kurs rejse oppositionens fane og afsløre alt det, der foregår i dette Folketing – det, der skader langt den bredeste del af den danske befolkning. Nu ved befolkningen, at disse forslag, når de bliver endeligt vedtaget, har Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og regeringen med som garant, og det betyder, at hele befolkningen kommer til at betale de penge, som arbejdsgiverne putter i lommen. Det havde været bedre og havde været i mere samklang med fornuft, hvis man i stedet for havde støttet nogle af de